

mind külpolitikai feladatok ellátása tekintetében felkészített az amerikai haderő, ahogyan sikerei tanúsítják. Napjaink amerikai hadviselése azonban, a szerző zárógondolata szerint, nem jelent új típusú háborút, mint ahogyan a legújabban felvetett „Mid-Intensity Conflict” helyzetére való felkészítés gondolata sem jelent mást, mint egy

évtizedes hadgondolkodási folyamat újabb fázisát.

Talán e néhány felvillantott gondolat is egyértelművé teszi, mennyire hasznosan forgathatják ezt a tanulmánykötetet a hadtörténelem és a hadgondolkodás iránt érdeklődő magyar olvasók is.

Zachar József

MANFRIED RAUCHENSTEINER—WOLFGANG ETSCHMANN (SZERK.)

SCHILD OHNE SCHWERT

Das Österreichische Bundesheer, 1955—1970

Forschungen zur Militärgeschichte, 2. k.

(Verlag Styria, Graz—Wien—Köln, 1991. 298 o.)

Az Osztrák Szövetségi Honvédelmi Minisztérium Hadtörténelmi Szolgálat és a Honvédelem Támogatását Szolgáló Osztrák Társaság 1990 októberében tudományos ülészakot rendezett „A Második Köztársaság Szövetségi Hadserege — felállítás és válságok 1955—1970” címmel. Az akkor elhangzott előadásoknak a vita tanulságai alapján átdolgozott, kiegészített, jegyzetekkel ellátott változatát jelentette most meg önálló kötetben a Hadtörténelmi Szolgálat „Pajzs kard nélkül” címmel, mintegy az 1955—1970 közti helyzet rövid meghatározásaként. Az érdeklődő magyar olvasó — különösen az e korszakot tudatosan megélt kiszolgált katonáknak — számára különösen tanulságos lehet, ha az egyes tanulmányokkal szembesíti az akkortájt beleszolgált hivatalos és tudatos tévismereket.

Hannes-Christian Clausen „Ausztria és a Nyugat stratégiai felfogása 1955—1970” címmel a korszak külső meghatározó keretét vázolja fel tanulmányában. Ismerteti „a tömeges megtorlás” elméletét és az ennek alapjául szolgáló nyugati fegyverzetrendszerbeli fölényt, elsősorban a termonukleáris és a rakétatechnikai meghatározó túlsúlyt. Ezt követően bemutatja a négyhatalmi megszállás tíz éve után függetlenné

vált és ennek áráként örökös semlegesség vállalására kötelezett Ausztria helyzetét. Rendkívül figyelemreméltó elemzése tudatosítja, hogy miként állt be változás a nyugati hatalmi tényezők nézetében, akik korábban Ausztriának a kommunizmus elleni nyugati védelmi harcba való bevonása mellett álltak ki. Az ausztriai honvédelem kiépítésére áttérve három külső meghatározó eseményt emel ki: „az 1956-os magyarországi eseményeket, az amerikai haderő 1958-as libanoni válságba történő beavatkozását és a CSSZSZK-nak a Varsói Szerződés csapatai általi 1968-as elfoglalását”. Bemutatja, hogy e három esemény hatására miként változott a semlegesség értelmezése és ennek megfelelően Ausztria nyugati biztonságpolitikai és stratégiai értékelése. Magyar szempontból kiemelendő, hogy 1956-ban Ausztria csak katonailag és semmiképpen sem politikailag értelmezett semlegességet követett, és a NATO is a Nyugat részének tekintette.

Franz Freistetter a kérdés másik oldalát elemzi „A Kelet stratégiai felfogása és Ausztria 1955—1970” című tanulmányában. Bevezetőben az ideológiai meghatározókat mutatja be, mivel az ideológia a háború elkerülhetlenségével számolt 1956-ig, és akkor is csupán „a szocialista tábor meg-

erősödése” következtében vélte elkerülhetőnek. Áttérve a stratégiai gondolkodásra a minden meglévő haditechnikai eszköz és fegyver, így a termonukleáris rakétafegyverek meglepésszerű és tömeges bevetését és ezáltal a hadszíntér birtokba vételét emeli ki a szerző. E vonatkozásban tér át a tanulmány Ausztria geostratégiai helyzetére. Ehhez kapcsolódva, Magyarország tekintetében utal arra, hogy a szovjet legfelső vezetés a geostratégiát állandóan figyelembe vette, ez indokolta már a Kárpátaljának a Szovjetunióba való bekebelezését is, hiszen így a Kárpátok hágói és vasútvonalai a birtokába kerültek, és ezzel biztosítottá vált a Nagy Magyar Alföldre való kijutás. A Szövetségi Hadsereg felállításával kapcsolatosan jelentős teret szentel a tanulmány az 1956-os magyar válságnak, a magyarországi szovjet haderő ténykedésének. A későbbi időből részletesen ismerteti a Varsói Szerződés Magyarországról kiinduló és Ausztrián átvezető észak-olaszországi és dél-németországi támadási irányának tervezett hadműveleteit és Ausztriára várhatóan gyakorolható következményeit. További részletkérdésekre tér ki a szerző az 1968-as csehszlovákiai megszállással, a Jugoszlávia elleni Varsói Szerződés-beli stratégiai tervezéssel kapcsolatosan. Befejezésül azt emeli ki, hogy Szövetségi Hadsereg felkészítése a teljes időszakban a szovjet hadelvek szerint vívott háborúra volt tekintettel.

Otto Heller az 1955—1970 közti időszakot, vagyis a Szövetségi Hadsereg felállításától az első jelentős hadsereg-reformig terjedő éveket „A pajzs—kard-elmélet és a semlegesek” című előadásában stratégiai-hadászati szempontból tárgyalja. Bevezetőben bemutatja, hogy az 1956-ban felbukkant „pajzs—kard-elmélet” az amerikai hadifelfogásban azt jelentette, hogy a „kardnak”, vagyis az atomfegyvernek és a „pajzsnak”, azaz a hagyományos fegyvereknek kölcsönösen ki kell egészíteniük egymást és együttesen kell elrettentésül szolgálniuk. A továbbiakban a szerző ennek az új elméletnek a semleges államok védelmi politikájában való jelentkezésre tér át. A svéd és a svájci adaptáció ismertetését követi az osztrák felfogás bemutatása. Ennek értelmében a határvédelem jelenti a „pajzsot”, míg a készenléti haderő bevetése a „kardot”, bár egy idő-

ben úgy tűnt, hogy a készenléti dandárokat tekintették „pajzsnak”, amelynek fel kell fognia az Ausztriába nyomuló idegen haderőt, míg „karddá” válnia a tartós ellenállásra felkészített tartalékerőknek kellett volna. Ebben a szellemben az 1968-as csehszlovákiai válság idején visszavonták a határövezetből a riasztott készenléti erőket, és ezeknek a készenléti állásokban kellett várakozniuk, a további fejleményeket kívárva. Befejezésül a szerző arra a következtetésre jut, hogy ezzel az osztrák módosítással ad absurdum vitték a „pajzs—kard-elméletet”.

Mario Duić „A háborús és a háború utáni idő öröksége” címmel a Szövetségi Hadsereg felállításának feltételeit elemzi. Bevezetőben felidéri az 1955-ös esztendő pacifista, rövid távon gondolkodó, belpolitikai meghatározottságú, gazdasági központú, jóléti társadalmat célzó közhangulatát. Ez meghatározó volt a hadseregszervezés szempontjából is, amely az önálló haderő szünetelésének tizenhét évét követően került napirendre, mégpedig a hidegháború körülményei közepette szükségszerűen kapkodva és az általános hadkötelezettség tapasztalatának hiányával. A továbbiakban a szerző a kül- és belpolitikai feltételek felvázolása után a részben állandó hadseregeként, részben állandós hadkötelezettségen alapuló hadseregeként felfogott haderőhöz szükséges személyi feltételekre tér át. Ezt követően a szellemi és anyagi örökséggel foglalkozik, utóbbival kapcsolatosan hangsúlyozza a feltétlenül szükségesnek mutatkozott amerikai segítséget. Végül bemutatja „a mini-méretű maximum-hadseregek” jellemzett Szövetségi Hadsereget, amelynek kezdeti békelétszáma húszezer fő és tervezett hadilétszáma is csupán ötvenezer fő volt. Befejezésül a szerző az örökség további sorsával foglalkozik.

Manfried Rauchensteiner tanulmányának címe „Honvédelem és külpolitika — ellenséges testvérek?”. Ebben rövid történelmi visszatekintés után azt hangsúlyozza, hogy a Második Köztársaság Szövetségi Hadseregének felállítását döntően külpolitikai okok indokolták. A szervezésre létrehozott Honvédelmi Főigazgatóság a kancelláriai hivatal alárendeltségében és a külügyminisztériummal együtt elhelyezve végezte — szinte ennek jelképeként —

munkáját. 1956-ban azután létrehozták az önálló Honvédelmi Minisztériumot, a magyar forradalom azonban azonnal próbára is tette a semlegességet. A továbbiakban a szerző azt elemzi, hogy az Ausztria számára is válságos időben sem talált egymásra a honvédelmi és a külügyi tárca a biztonságpolitika kidolgozása területén. A nézetkülönbségeket még fokozta az 1958-as libanoni válságba való amerikai beavatkozás során elkerülhetetlen, ám előzetes engedélykérés nélküli ausztriai légtérhasználat. Az 1960-as években bekövetkezett, külügyi-honvédelmi munkamegbeszélésekkel kezdődött és tartósan tovább tartó új korszakkal és az akkor megszületett biztonságpolitikai koncepcióval és az ezáltal lehetővé vált hadseregfejlesztéssel foglalkozik a szerző a további vizsgálat során. Eközben hangsúlyozza az újabb válságok helyzeteket, főleg az 1968-as csehszlovákiai szovjet beavatkozás idejével kapcsolatosan. Befejezésül kiemeli, hogy 1968 határvonalat jelentett nemcsak a hadseregfejlesztésben, hanem a két tárca kapcsolatában is.

Ernest König tanulmánya szerényen ezt a címet viseli: „Megjegyzések az 1955—1970 közti évek pénzügyi és hadiháztartási helyzetéhez”. Az 1949—1955 közti időre való rövid visszatekintés után, az 1955—1962 közti éveket egységes szakasznak tekintve, az adott fegyverzet és felszerelés elégtelen állapotát, a szükséges hadianyag biztosításához nélkülözhetetlen beruházásokat emeli ki a szerző. A tárgyalta időszak meghatározó költségvetési adatainak tükrében mutatja be, mit jelentett a 2,04—3,72⁰/₀-os honvédelmi részesezés. Kitekintve az 1970-ig terjedő további fejlődési szakaszra, elemzésével indokolja, miért volt szükséges a hazai hadiipar további fejlesztése, amely a honvédelemnek a költségvetésből való részesezését illetően az összeg megkészszerződéséhez vezetett. Befejezésül azt emeli ki a szerző újabb adatok tényszerűségével, mennyire a későbbi időszakokat tekintve is a fejlesztés megalapozását jelentette a tárgyalta néhány év.

Peter Gerlich „A honvédelem a politikai pártok felfogásában” című tanulmánya bevezetőként leszögezi, hogy a tárgyalta korszak politikatudományi szempontból a régi vonású nagykoalí-

ció felbomlási folyamatoként fogható fel, bár éppen a honvédelemben a néppárti egyedülkormányzás idején is érvényesültek még a régi felfogások, amelyek negatív kompromisszumokként voltak felfoghatóak. A tárgyalta időszak három honvédelmi miniszterének hivatali ideje szerinti tagolással vizsgálja azután a pártok honvédelmi politikáját a szerző. A Ferdinand Graf nevével fémjelzett, 1951—1961 közti évtizedet még a nagykoalíció léte jellemezte, és mind a Néppárt, mind a Szocialista Párt a semlegesség következményeként fogadta el a honvédelmet, anélkül, hogy hangsúlyozottan foglalkozott volna vele. A Szabadságpárt pedig, egyenesen önkéntes haderő mellett állást foglalva, elvetette a kormány határozatlan lépéseit is. Karl Schleinzer 1961—1964 közti periódusában még tovább tartott a nagykoalíciós kormányzás, de főleg külpolitikai események hatására a Szövetségi Hadsereg átszervezése napirendre került. A készenléti dandárok kérdésében az egyetértő Néppárt és a hevesen ellenző Szocialista Párt konfrontálódott, míg az ellenzéki Néppárt területvédelmi koncepciójával az egész reformot elvetette. Végül Georg Prader minisztersége idején, 1964—1970 közt szűnt meg a nagykoalíció és született meg a néppárti egyedülkormányzás, amelyet a honvédelem adott keretek közti fenntartása jellemezett, míg az ellenzékbe kényszerült Szocialista Párt közömbösséget tanúsított a honvédelemmel szemben, az ugyancsak ellenzéki Szabadságpárt erősen bírálta a kormánypolitikát és ennek jegyében önálló koncepciót dolgozott ki korábbi nézetei alapján. Befejezésül a szerző a korszak tanulságait, a politikusokat motiváló tényezőket és a nagykoalíciót mozgató nézeteket foglalja össze.

Hans Penkler „A hadsereg jogi keretei” című megközelítésében ugyancsak három szakaszra bontja és így tárgyalja az adott korszakot. Az „alapító időt” úgy jellemzi, hogy akkor teremtték meg az osztrák védőgy törvényes alapjait és ezzel eleget tettek az alapigényeknek. A második szakaszt a honvédelem jogi „fejlődése” határozta meg, ekkor a jogállapot tökéletesítéséhez fontos kiegészítéseket tettek és a jogi kereteket hozzáigazították a hadsereg megváltozott struktúrájához. Végül a harmadik volt a „reformszakasz”,

amelynek meghatározója a hadsereg szerkezetének alapvető megváltoztatása volt, és amely a védügy jogi vonatkozásait tekintve is első ízben okozott mélyreható változásokat.

Berndt-Thomas Krafft tanulmánya „Forrásanyagok a tisztikar felállításához és kiegészítéséhez a Második Köztársaság Szövetségi Hadseregének kezdeti időszakában” címmel számba veszi a felhasználható forrástípusokat, majd ezeknek tükrében a szociológiai vizsgálat nehézségeiről szól. Ezt követően származás, születés, előképzettség, háborús múlt alapján veszi számba az 1955-ös osztrák tisztikart. Befejezésül a tisztikar további bővítésénél alkalmazott alapelvekről szól.

Walter Strauss „Vezetés és a katonák hétköznapijai 1955—1970” című tanulmánya a kiképzési alapelvekről, a kiképzés gyakorlati lefolyásáról, ennek jellemzőiről, a bevonulástól a leszerelésig terjedő időszak napirendjéről, a katonák szobarendtartásáról, szolgálatteljesítéséről és szolgálatmentesítéséről, szabadidő eltöltéséről, eltávozásáról, szabadságáról, sportolási lehetőségeiről, továbbképzéséről, állampolgári neveléséről és a vezetéssel szembeni magatartásáról ad részletekbe menően ábrázolt, eleven képet.

Udo Rumerskirch „Elfogadás — álom és valóság” címmel azzal a kérdéskörrel foglalkozik zárótanulmányában, miként foglalt állást a közvélemény a Szövetségi Hadsereggel, mint a biztonságpolitika végrehajtó eszközével szem-

ben, illetve miként kellett volna optimális esetben állást foglalnia. Ehhez a hiánytalanul gyűjtött és szakterületek szerint kiértékelt sajtójelentéseket hasznosította. Elemzését a társadalom legkülönbözőbb rétegeire kiterjeszti. Ez alapján arra az eredményre jut, hogy a Szövetségi Hadseregnek, mint a biztonságpolitika végrehajtó eszközének elfogadása mindig nagyon csekély arányú volt. A lakosság nagy része érdektelenséget tanúsított, vagy csupán szűkebb körű rossznak tekintette a Szövetségi Hadsereget. Egyes rész kérdésekben mégis magas az elfogadási arány, így atekintetben, hogy Ausztriának egyáltalán van, mégpedig önálló hadereje. A médiumokról szólva a szerző a semlegességet tartja jellemzőnek, sőt kiemeli a háttérinformációk és a cselekvésre irányuló felszólítások pozitív szerepét. Befejezésül a további vizsgálat szükségességét emeli ki, különösen a jóléti társadalombeli lemondás és áldozathozatal kérdésében, amelyet a honvédelmi terv feltételez, ám amellyel kapcsolatosan hiányzik a készség.

E rövid ismertetés is meggyőzheti az olvasót, milyen sokoldalú megközelítéssel vizsgálták osztrák hadtörténészek és a hadüggyel foglalkozó más szakemberek az 1955—1970 közti másfél évtizedet, és e vizsgálatok alapján milyen sok, mindeddig a magyar érdeklődő számára ismeretlen, új felismerésre jutottak, ez pedig mennyivel árnyaltabbá teheti nézeteinket e mozgalmas időszakokkal kapcsolatosan.

Zachar József

HELYREIGAZÍTÁS

A Hadtörténelmi Közlemények 1992. évi 2. számában Nagy László „A magyarországi Habsburg-uralom a török hódoltság idején” című tanulmányának szövegében lévő hibák a következők szerint javítandók:

Lapszám és sorszám	Hibás szöveg	Helyesbítés
3. o. 37. s.	1895.	1985
4. o. 12. s.	királyra. Hosszan	királyra, de hosszan
4. o. 13. s.	nevét is,	nevét,
4. o. 14. s.	nálunk	náluk
4. o. 16. s.	sikertelenségük mellett	sikertelenségük miatt
5. o. 12. s.	cseh királyság	Cseh Királyság
5. o. 23. s.	Cseh királyság	Cseh Királyság
7. o. 6. s.	vezetésénél	vezetésnél
7. o. 21. s.	főlsorakoztatni	főlsorakozni
7. o. 38. s.	értékeinek	értékeink
7. o. 48. s.	189.	1899.
7. o. 50. s.	Lázár György	Lázár Gyula
7. o. 51. s.	Heinschmann	Heischmann
8. o. 10. s.	küzdelmekben	küzdelmekben
10. o. 13. s.	oszám	oszmán
11. o. 11. s.	hogy”	hogy
12. o. 11. s.	ezet	ezt
12. o. 13. s.	Eszterházy	Eszterházy
12. o. 19. s.	tudokozta	tudakozta
12. o. 26. s.	szabadságukban	szabadságunkban
12. o. 44. s.	uralkodásai	uralkodási
12. o. 56. s.	LO	MOL
13. o. 9. s.	Báthori	Báthory
13. o. 17. s.	abszoluitiz-	abszoluitiz-
13. o. 18. s.	transylvánikus	transylvánikus
13. o. 39. s.	hanem	ha nem
13. o. 44. s.	a legújabb	A legújabb
13. o. 50. s.	1668.	1686.
15. o. 1. s.	1849-est	1849-et
16. o. 6. s.	Csehszlovákiában	Csehországban
17. o. 10. s.	csakis az	az
18. o. 9. s.	mint a papság	mind a pápaság
18. o. 32. s.	küzdelemben hosszú	küzdelemben rájuk volt utalva. Fia Miksa pedig
19. o. 46. s.	mégcsupán	még csupán
21. o. 5. s.	udvar	Udvar
22. o. 30. s.	korábban	korában
23. o. 12. s.	véleményét,	véleményt,
23. o. 20. s.	katoná	katonai
23. o. 27. s.	zászlóaljára	zászlajára

Lapszám és sorszám	Hibás szöveg	Helyesbítés
24. o. 41. s.	de	sőt
25. o. 17. s.	tervét	tervét,
26. o. 15. s.	höchstädt	Höchstädt
26. o. 22. s.	haligha	aligha
26. o. 27. s.	hozhatott volna.	hozhatott.
27. o. 1. s.	monorchia	monarchia
27. o. 4. s.	(/
27. o. 9. s.	előfordulhatnak	előfordulhattak volna
29. o. 18. s.	нашествия	ига
29. o. 24. s.	последовательности	последовательности

A hibákért a szerkesztőség a Szerző és az Olvasók szíves elnézését kéri.

PONTOSÍTÁS

A Hadtörténelmi Közlemények 1992. évi 2. számában megjelent „Magyar katonák a harmincéves háború európai hadszínterein” című műhelytanulmány szerzője, dr. Várkonyi Gábor, az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karának Közép- és Korajkori Magyar Történelmi Tanszékén Granasztói György ösztöndíjasa.
— A szerkesztőség.

TARTALOM

TANULMÁNYOK

URBÁN ALADÁR	„... értesítve valánk a Hazátul, hogy siessünk védelmére...” Lenkey századának hazatérése 1848-ban — — — — —	3
OKVÁTH IMRE	A hadseregfejlesztés kezdete Magyarországon, 1947—1949 — — — — —	39

KÖZLEMÉNYEK

J. ÚJVÁRY ZSUZSANNA	A ponyvásszekértől a közjó szolgálatáig. Thököly Sebestyén pályafutása — — — — —	75
MOLNÁR ANDRÁS	Polgárőrsek Magyarországon a napóleoni háborúk idején — — — — —	94
FALUDI PÉTER	Magyarország és a koreai háború, 1950—1953 —	120

VITA

ORMAY JÓZSEF	Még egyszer a kassai bombázásról. Észrevételek Fomin ezredes érveivel kapcsolatban — — —	131
--------------	--	-----

FORRÁSKÖZLEMÉNYEK

HERMANN RÓBERT	Kossuth Lajos, az Országos Honvédelmi Bizottmány és a Kormányzóelnöki Iroda kiadatlan iratai 1849-ből — — — — —	137
----------------	---	-----

SZEMLE

* * *	Wahlstatt 1241. Beiträge zur Mongolenschlacht bei Liegnitz und zu ihren Nachwirkungen (<i>Veszprémy László</i>) — — — — —	163
BENCZE LÁSZLÓ	Königrätz. A testvérháború vége (<i>Pataky Iván</i>)	165
BERNÁD DÉNES— —MUJZER PÉTER— —HANGYA JÁNOS	Horrido. Légicsaták a Keleti Fronton (<i>Nagy Domokos Imre</i>) — — — — —	168
MANFRIED RAUCHENSTEINER —ERWIN A. SCHMIDL (szerk.)	Formen des Krieges. Von Mittelalter zum „Low-Intensity Conflict.” (<i>Zachar József</i>) — — —	170
MANFRIED RAUSHENSTEINER —WOLFGANG ETSCHMANN (szerk.)	Schild ohne Schwert. Das Österreichische Bundesheer, 1955—1970. (<i>Zachar József</i>) — — —	173

CONTENTS

STUDIES

ALADÁR URBÁN	„... We have been let know by the Mother Country to fly to her succour...” The return of Lenkey's squadron home in 1848 — — — —	3
IMRE OKVÁTH	The beginning of the development of the army in Hungary, 1947—1949 — — — — — —	39

PUBLICATIONS

ZSUZSANNA J. ÚJVÁRY	From the covered wagon to the service of the public welfare. The career of Sebestyén Thököly	75
ANDRÁS MOLNÁR	Civic guards in Hungary in the time of the Napoleonic wars — — — — — — — —	94
PÉTER FALUDI	Hungary and the Korean War, 1950—1953 — —	120

DISPUTE

JÓZSEF ORMAY	Once again on the bombing attack at Kassa. Remarks in connection with the „arguments” of Colonel Fomin — — — — — — — —	131
--------------	--	-----

HISTORICAL SOURCES

RÓBERT HERMANN	Unpublished papers of Lajos Kossuth, the National Defence Committee and the Governor— —President's Bureau from 1849 — — — —	137
----------------	--	-----

REVIEW

* * *	Wahlstatt 1241. Beiträge zur Mongolenschlacht bei Liegnitz und zu ihren Nachwirkungen (<i>László Veszprémy</i>) — — — — — —	163
LÁSZLÓ BENCZE	Königgrätz. The End of a Fratricidal War (<i>Iván Pataky</i>) — — — — — — — —	165
DÉNES BERNÁD— —PÉTER MUJZER— —JÁNOS HANGYA	Horrido. Aerial Warfare in the Eastern Front (<i>Imre Nagy Domokos</i>) — — — — — —	168
MANFRIED RAUCHENSTEINER— —ERWIN A. SCHMIDL (Ed.)	Formen des Krieges. Von Mittelalter zum „Low— —Intensity Conflict” (<i>József Zachar</i>) — — —	170
MANFRIED RAUCHENSTEINER— —WOLFGANG ETSCHMANN (Ed.)	Schild ohne Schwert. Das Österreichische Bundesheer, 1955—1970 (<i>József Zachar</i>) — — —	173

TABLE DES MATIERES

ETUDES

ALADÁR URBÁN	„...nous fûmes appelés par la Patrie pour courir à sa défense...” Le retour de l'escadron de Lenkey en 1848 — — — — —	3
IMRE OKVÁTH	Les débuts du développement de l'armée en Hongrie, 1947—1949 — — — — —	39

COMMUNICATIONS

ZSUZSANNA J. ÚJVÁRY	De la voiture à bâche jusqu'au service du bien public. La carrière de Sebestyén Thököly — —	75
ANDRÁS MOLNÁR	Gardes civiles en Hongrie à l'époque des guerres napoléoniennes — — — — —	94
PÉTER FALUDI	La Hongrie et la guerre de Corée, 1950—1953 —	120

DISPUTE

JÓZSEF ORMAY	Une nouvelle fois sur le bombardement de Kassa. Remarques à propos des „arguments” du colonel Fomin — — — — —	131
--------------	---	-----

PUBLICATIONS DE SOURCES

RÓBERT HERMANN	Documents inédits de 1849 de Lajos Kossuth, du Comité de Défense Nationale et du Bureau de Gouverneur-Président — — — — —	137
----------------	---	-----

REVUE

* * *	Wahlstatt 1241. Beiträge zur Mongolenschlacht bei Liegnitz und zu ihren Nachwirkungen (<i>László Veszprémy</i>) — — — — —	163
LÁSZLÓ BENCZE	Königgrätz. La fin de la guerre fratricide (<i>Iván Pataky</i>) — — — — —	165
DÉNES BERNÁD— PÉTER MUJZER— JÁNOS HANGYA	Horrido. Combats aériens au Front de l'Est (<i>Imre Nagy Domokos</i>) — — — — —	168
MANFRIED RAUCHENSTEINER —ERWIN A. SCHMIDL (rédacteurs)	Formen des Krieges. Von Mittelalter zum „Low-Intensity Conflict”. (<i>József Zachar</i>) — — —	170
MANFRIED RAUCHENSTEINER —WOLFGANG ETSCHMANN (rédacteurs)	Schild ohne Schwert. Das Österreichische Bundesheer, 1955—1970. (<i>József Zachar</i>) — — —	173

INHALT

STUDIEN

ALADÁR URBÁN	„... Wir erhielten die Nachricht, uns zu beeilen, um das Vaterland zu verteidigen...“ Die Rückkehr der Lenkey—Eskadron im Jahr 1848 — —	3
IMRE OKVÁTH	Die Anfänge der Entwicklung der ungarischen Armee, 1947—1949 — — — — —	39

MITTEILUNGEN

ZSUZSANNA J. ÚJVÁRY	Vom Leiterwagen bis zum Dienste des Gemeinwohles. Die Laufbahn des Sebestyén Thököly —	75
ANDRÁS MOLNÁR	Die Bürgermiliz in Ungarn zur Zeit der Napoleonischen Kriege — — — — —	94
PÉTER FALUDI	Ungarn und des Koreanerkrieg, 1950—1953 —	120

DISKUSSION

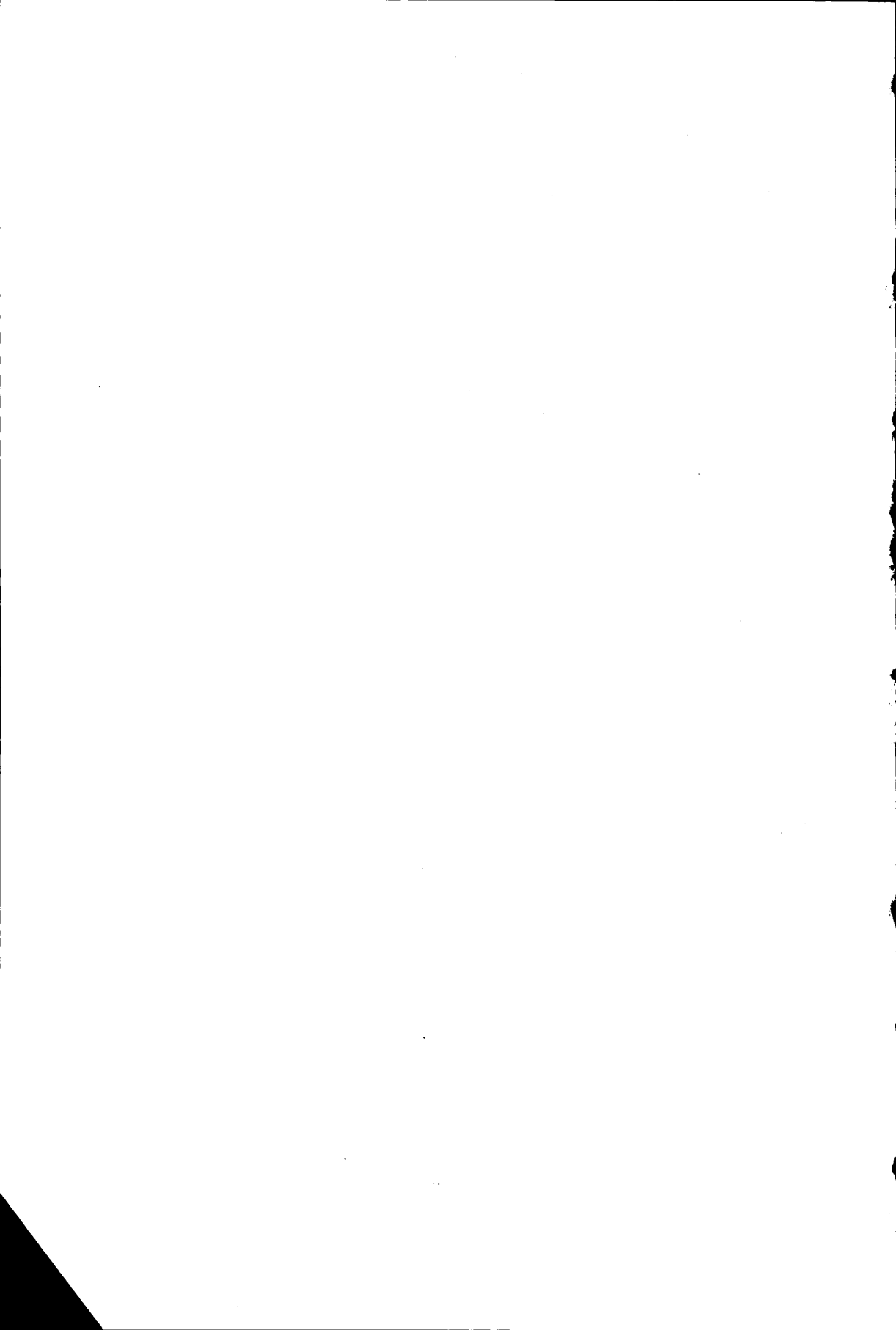
JÓZSEF ORMAY	Noch einmal über den Bombenangriff gegen Kaschau. Anmerkungen zu den „Argumenten“ von Oberst Fomin — — — — —	131
--------------	--	-----

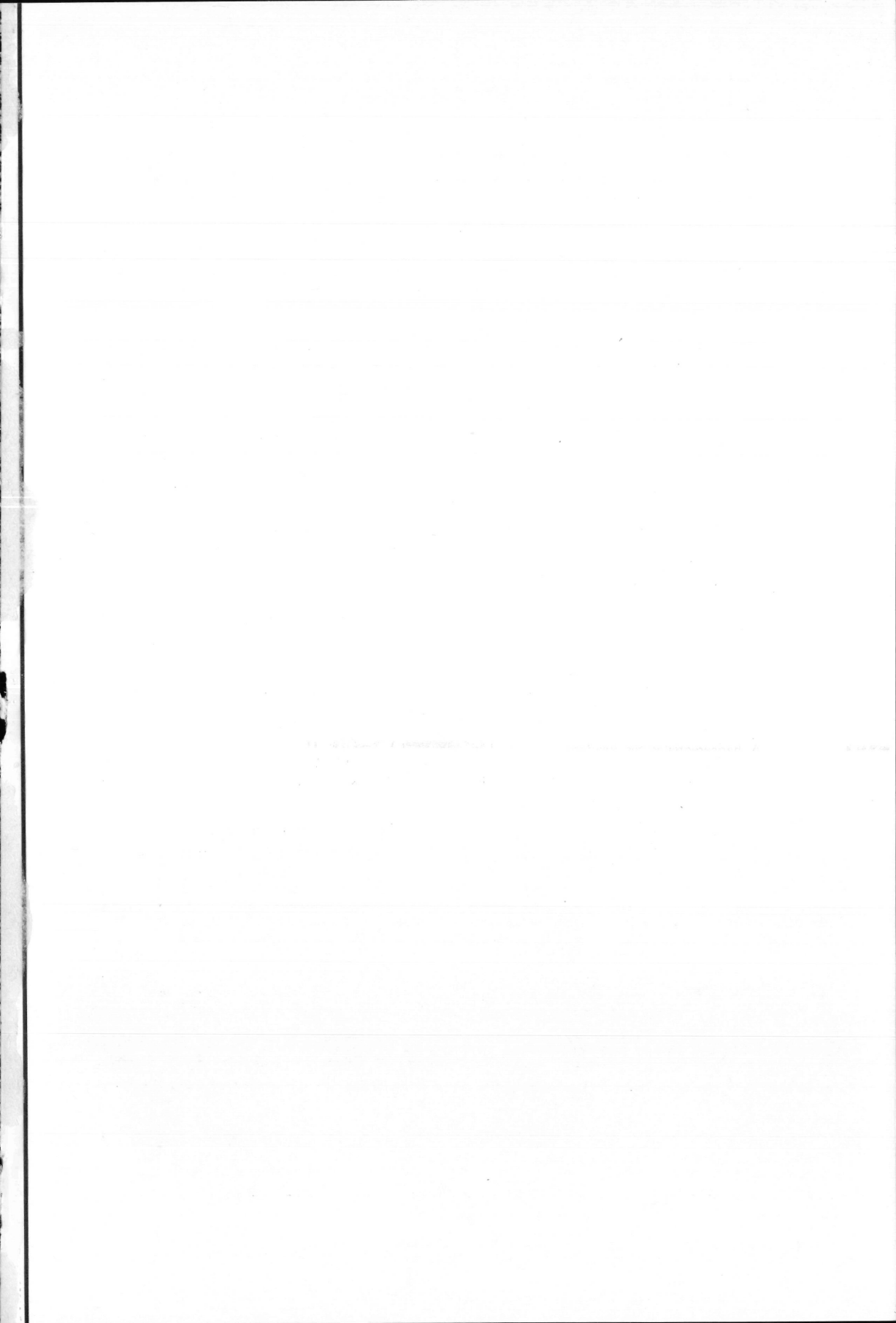
QUELLENPUBLIKATIONEN

RÓBERT HERMANN	Die bisher unveröffentlichten Akten von Lajos Kossuth, des Landesverteidigungs-Ausschusses und des Büros des Landesgouverneurs aus dem Jahr 1849 — — — — —	137
----------------	--	-----

RUNDSCHAU

* * *	Wahlstatt 1241. Beiträge zur Mongolenschlacht bei Liegnitz und zu ihren Nachwirkungen (<i>László Veszprémy</i>) — — — — —	163
LÁSZLÓ BENCZE	Königgrätz. Ende des Bruderkrieges (<i>Iván Pataky</i>) — — — — —	165
DÉNES BERNÁD— PÉTER MUJZER— JÁNOS HANGYA	Horrido. Luftkämpfe auf der Ostfront (<i>Imre Nagy Domokos</i>) — — — — —	168
MANFRIED RAUCHENSTEINER— ERWIN A. SCHMIDL (HRSG.)	Formen des Krieges. Von Mittelalter zum „Low-Intensity Conflict“. (<i>József Zachar</i>) — — —	170
MANFRIED RAUCHENSTEINER— WOLFGANG ETSCHMANN (HRGS.)	Schild ohne Schwert. Das Österreichische Bundesheer, 1955—1970. (<i>József Zachar</i>) — — —	173

Ára: 60,- Ft

Szerzőink figyelmét felhívjuk az alábbiakra:

1. A szerkesztőség csak olyan kéziratokat fogad el, amelyek megfelelnek az „első közlés” kívánalmainak.
2. A kéziratot három példányban kérjük a szerkesztőséghez eljuttatni, mellékelve – új szerző esetében – külön lapon a szerző nevét, lakcímét, esetleg telefonszámát, munkahelyét, beosztását és tudományos fokozatát.
3. Végleges szövegű kéziratokat kérünk, mert a korrektúrában változtatásokra (kiegészítésekre) már nincsen lehetőség.
4. A szerkesztőség optimális terjedelműnek az 1,5-2,5 íves kéziratot tekinti – a jegyzetapparátussal együtt. 3 ívet meghaladó tanulmányt technikai okok miatt nehezen tudunk közölni. (Egy ív: 32 géppel írt oldal, oldalanként 25 sorral, soronként 50 leütéssel.)
5. A kéziratok jobb kezelhetősége érdekében kérjük, hogy a másolatokat is az első példánnyal azonos – nem másoló – papírra gépeljék, normál, nem gyöngybetűs írógéppel. Az esetleges javításokat a második és harmadik példányra is kérjük rávezetni.
6. A kiemeléseket a szerző egyszer húzza alá, a kézirat lapjait folyamatosan és arab számokkal számozza, a jegyzeteket a kézirat végére helyezze, külön lapszámozással.
7. Az idegen nyelvű forrásokból az idézeteket általában magyarra fordítva kérjük, s csak olyan kivételes esetekben az eredeti nyelven is, amikor értelmezésük problematikus lehet.
8. A jegyzetapparátusban a jegyzetszámozás folyamatosan és arab számokkal történjék. A hivatkozott mű szerzőjének nevét egyszerű aláhúzással emelje ki a kézirat szerzője és pontosan tüntesse fel a levéltári, kéziratári és bibliográfiai adatokat.
9. Folyóiratunk az évszázadokat római számokkal jelöli. (Az idézetek, tanulmány- és könyvcímek kivételével.)
10. Recenziók esetében a cím mellett szükségesek a pontos bibliográfiai adatok és idegen nyelvű kiadványok esetén a cím magyar fordítása is. A recenziók terjedelme az öt kéziratoldalt lehetőleg ne haladja meg.
11. Nyomdatechnikai és terjedelmi okokból csak minimális illusztrációs anyagot fogadunk el. A szerző a számozott és címmel ellátott ábrákat, táblázatokat csatolja a kéziratához, feltüntetve minden ábra és táblázat hátlapján a nevét és a kézirat címét, a kéziratban pedig a táblázatok és az ábrák helyét.